

Arrest

**nr. 114 669 van 28 november 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Duitse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 juni 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 augustus 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 januari 2013 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende.

1.2. Op 19 juni 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan in kennis gesteld op 3 juli 2013.

Dit is thans de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 03.01.2013 werd ingediend door: Naam: K.K.P. , Nationaliteit: Duitsland (Bondsrep.) ; Geboortedatum: (...), Geboorteplaats: (...), Identificatienummer in het Rijksregister : (...) verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd :

Voldoet niet aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40§4 van de wet van 15/12/1980 om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 03.01.2013 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werknemer/werkzoekende (art.40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980). Tot staving van zijn aanvraag leverde betrokkene op 29.03.2013 een arbeidsovereenkomst van onbepaalde tijd (als magazijnmedewerker met ingang op 01/04/2013) bij Mode de Paris D.S. Keva aan.

Uit verder onderzoek is gebleken dat betrokkene niet effectief legaal is tewerkgesteld. Uit nazicht van de RSZ- databank (dolsis) blijkt dat betrokkene nooit officieel werd aangemeld bij de werkgever. Nergens uit het administratief dossier valt af te leiden dat de werkgever zou vrijgesteld zijn van het betalen van sociale bijdragen voor betrokkene. Bijgevolg moet besloten worden dat betrokkene, ondanks het voorleggen van het arbeidscontract, nooit effectief bij de vermeende werkgever aan de slag ging. Ofwel, voor zover hij er wel werkt(e), er geen spake kan zijn van effectief legale tewerkstelling.

De betrokkene heeft dus de Belgische Staat misleid (zie art. 42 septies van de wet van 15.12.1980) door het voorleggen van een vals arbeidscontract. Op basis van fraud omnia corrumpit kan men geen rechten putten voor een verblijf en wordt het verblijf dus niet toegestaan.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op: *“schending van artikel 40§4,1° van de wet van 15/12/1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”.*

Verzoeker betoogt als volgt in zijn verzoekschrift:

“Aangezien artikel 40§4,1° van de wet van 15/12/1980 als volgt luidt:

(...)

Volgens het voormelde artikel hebben de burgers van de Unie het recht om zich in het Belgische grondgebied te vestigen indien ze over een arbeidsovereenkomst beschikken of indien ze aantonen dat ze werk zoeken.

Verzoeker in casu is een Duitse staatsburger. Er is geen twijfel over het feit dat hij een burger van de Unie is. Bij zijn aanvraag tot inschrijving in België heeft hij zijn Duitse identiteitsdocumenten voorgelegd.

Verzoeker heeft in het kader van zijn aanvraag van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden verklaard dat hij in België kwam om er te werken. Op het moment van zijn aanvraag beschikte verzoekster nog niet over een vast werk. Hij had wel een reële kans om tewerkgesteld te worden.

Verzoeker heeft in het kader van deze aanvraag voldoende elementen voorgelegd waaruit blijkt dat hij actief op zoek was naar werk. Zo legde verzoeker het volgende document voor:

Het voormelde document tonen op voldoende wijze aan dat verzoeker in tegenstelling tot wat de tegenpartij beweert, actief werk zocht.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 40§4,1° van de wet van 15/12/1980 schendt;

In toepassing van het enig middel is de bestreden beslissing dan ook nietig.”

2.2. De in casu relevante bepaling van artikel 40, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld; (...)”

De in casu relevante bepalingen van artikel 50, §2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepalen het volgende :

“(…) § 2.- Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :

1° (…)

2° (…)

3° werkzoekende :

a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en

b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;

(…).”

2.3. Waar verzoeker vooreerst benadrukt dat hij een Duits staatsburger is, wijst de Raad erop dat verzoekers nationaliteit geenszins door verwerende partij wordt betwist. Daarnaast beperkt verzoeker zijn betoog tot een verwijzing naar de door hem voorgelegde arbeidsovereenkomst, waarna hij besluit dat dit document *“op voldoende wijze”* aantoonde dat hij *“actief werk zocht”*. Met dit bondige betoog gaat verzoeker volledig voorbij aan de beoordeling van deze arbeidsovereenkomst in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing stelt dienaangaande dat *“uit verder onderzoek is gebleken dat betrokkene niet effectief legaal is tewerkgesteld”* en besluit dat verzoeker *“dus de Belgische Staat [heeft] misleid [...] door het voorleggen van een vals arbeidscontract”*. De Raad stelt vast dat verzoeker deze motieven evenals de vaststelling dat er sprake is van *fraus omnia corrumpit* niet betwist, zodat zij overeind blijven. Bovendien toont verzoeker geenszins aan dat hij *“een reële kans maakt om te worden aangesteld”*, zoals vereist door artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA